

[Arbejdsministeren.]

enskomst mellem arbejdsgivere og lønmodtagere gælder for tilsvarende arbejde. Er der tvivl om, hvorvidt lønnen er i orden, skal efter de gældende regler de faglige organisationer ind i billedet, og derigennem kan man altså skabe sikkerhed for, at de overenskomstmæssige bestemmelser overholdes og fortolkes rigtigt.

Som det fremgår af de bemærkninger, jeg her har fremført, kan jeg ikke gå ind for det af SF fremsatte forslag, men jeg har nævnt en række problemer, og jeg er naturligvis helt parat til at vi drøfter dem nærmere i arbejdsmarkedsudvalget.

Kaj Poulsen (S):

SF's forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring blander efter min opfattelse begreberne sammen på en måde, så det kan være svært at forstå, hvad man egentlig mener, idet forslagets tekst og bemærkningerne kan siges at modsige hinanden.

I teksten står der, at arbejdsformidlingen skal overgå til fagbevægelsen, hvorimod der i bemærkningerne til forslaget kan læses, at det i og for sig kun er selve arbejdsanvisningen, man ønsker skal overgå til fagbevægelsen, og endda kun i begrænset omfang, fordi man fra SF's side er klar over, at det ikke er alle fagforeninger, som kan overtage denne arbejdsanvisning.

Hvis der med forslaget menes det, som ministeren har været inde på, at man vil legalisere den arbejdsanvisning, som man ved foregår fra fagbevægelsens lokalkontorer rundt omkring i landet, og som jeg tror er både en fordel for arbejdsgivere og arbejdstagere, så vil socialdemokratiet være mildt stemt over for forslaget. Men over for selve forslagets tekst, hvori man jo siger, at arbejdsformidlingen skal overgå til fagbevægelsen, må vi fra socialdemokratiets side sige fra.

Der er, som man kan forstå af mine bemærkninger her, grundlag for et udvalgsarbejde til opklaring af, hvad det er, SF egentlig mener med forslaget, og jeg skal fra socialdemokratiets side give tilsagn om en positiv drøftelse af denne del af forslaget.

SF-forslaget indeholder udover det, at ar-

bejdsformidlingen skal have lov til at gå til fagbevægelsen, andre bestemmelser, bl. a. at arbejdssøgende ikke skal være pligtige til at modtage anvist arbejde, som medfører urimelig lang befordringstid fra bopæl til arbejdsplads, samt at man ikke skal modtage anvist arbejde, hvor det medfører bopælsflytning. Det er ikke socialdemokratiets opfattelse, som ministeren også har gjort opmærksom på, at man anviser arbejde langt væk fra bopælen i en sådan udstrækning, at det skulle være nødvendigt at lovgive på dette område. Derfor anser socialdemokratiet det ikke for nødvendigt at lovgive på dette område.

SF foreslår endvidere, at arbejdssøgende skal kunne nægte at modtage anvist arbejde mellem kl. 20 og kl. 05, medmindre det er samfundsnyttig virksomhed. Jeg må her som ministeren stille spørgsmålstejn ved, om det er noget, folketinget skal blande sig i, idet det jo er arbejdsmarkedets parter, der plejer at forhandle sig frem til, hvordan arbejdstiden skal ligge. Jeg må, som SF plejer at gøre det, anbefale, at folketinget holder fingrene væk, idet det må være et spørgsmål, som arbejdsmarkedets parter selv fastlægger rammerne for, skønt jeg godt ved, at SF i princippet har forladt dette standpunkt, at man fra folketingets side ikke skulle blande sig i arbejdsmarkedets forhold — det så vi for kort tid siden, da vi behandlede de nye overenskomster her i folketinget.

Endelig er der forslaget fra SF om, at arbejdssøgende ikke skal være pligtige til at modtage anvist arbejde, der medfører en ringere betaling end den, som er gældende i den arbejdssøgendes hidtidige fagområde. Her kan jeg stort set ikke andet end henvise til ministerens bemærkninger, som jeg synes er fyldestgørende, og som socialdemokratiet naturligvis er enig i.

Jeg skal konkludere socialdemokratiets holdning til SF's forslag. Forslagets punkt 1 er vi rede til at se på, men vi ønsker en opklaring, som vi regner med at kunne få i udvalget. Forslagets punkt 2 må vi afvise som helhed, idet det ikke har den fornødne realistiske udformning efter vores opfattelse, og fordi vi ikke mener, at der på de nævnte områder er behov for et lovgivningsarbejde.